ÎNVIEREA

TAKU MAYUMURA

LA ÎNCEPUT, cînd îşi veni în fire, nu pricepea nimic. Îşi simţea trupul îngrozitor de greu.

Apoi îi ajunse la ureche o voce şoptită şi clinchetul unor obiecte de metal lovite unul de altul. Ce s-o fi întîmplat?

Nu vedea bine. Doar nişte umbre şterse care se mişcau încolo şi-ncoace. Oare ce vor să zică toate astea?

Încercă să se ridice, dar în clipa aceea auzi o voce „STAI LINIŞTIT" şi cineva îl răsturnă pe loc.

— TREBUIE SĂ STAI LINIŞTIT, şopti din nou vocea cu un accent straniu. NU AI VOIE SĂ FACI MIŞCĂRI BRUŞTE.

Încercă să strige, dar scoase numai un hîrîit nedesluşit din fundul gîtului. Rămase întins pe spate, cu ochii închişi, forţîndu-se să gîndească. Nu reuşea deloc să-şi aducă aminte. În depărtare, totul devenea înceţoşat.

— DUMNEATA TE-AI ÎNTORS DIN MOARTE, spuse glasul din nou.

Întors din moarte? Deodată începu să-şi amintească. Aşa era. Trăgea să moară. Avea o boală nevindecabilă cu mijloacele medicinei de-atunci şi nu-i mai rămăsese decît să-şi aştepte sfîrşitul. Şi după aceea, mai fusese ceva... Se străduia din răsputeri să găsească firul. Aşa deci. După ce aflase că nu-l mai putea ajuta nimic, îşi investise toată averea dînd dispoziţii ca trupul lui să fie îngheţat şi conservat la temperatură scăzută. Se spera ca bolile mortale să poată fi învinse în viitor. Deci urma să hiberneze în mod artificial.

Cînd se hotărîse la pasul acesta, familia şi rudele îl priviseră cu neîncredere, iar medicii fuseseră de părere că era ţicnit. Dar el o ţinuse una şi bună. Iar acum, iată că socoteala lui ieşise de minune.

Reuşise.

Trecu o zi, două, îşi revenea încetul cu încetul la normal. Patul în care zăcea era minunat, făcut dintr-un material cum nu mai văzuse niciodată. Şi odaia era mult mai mică decît cele din amintirile lui, hexagonală, iar medicii coborau printr-o deschizătură în tavan, plutind în nişte maşinării ciudate. Cu toate acestea, din punct de vedere al confortului, era mulţumit.

După spusele medicilor, trupul lui fusese conservat cu grijă, dar în realitate murise. Numai datorită progreselor mari făcute de medicină în ultima vreme îl readuseseră la viaţă. Iar vechea lui boală era simplu de vindecat.

Trecu o săptămînă, trecură zece zile.

La început, se mulţumea să zacă pe-o parte şi să se plimbe din cînd în cînd prin odaie. Apoi treptat îl apucă plictiseala.

— Cînd pot să ies de-aici?

Medicul clătină din cap.

— ÎNCĂ NU. MAI DUREAZĂ PUŢIN!

Trecu o lună, a doua lună se apropia de sfîrşit. Simţi că nu mai suportă.

— Vă rog, spuneţi-mi, cînd o să mi se permită să ies de-aici... îi imploră el pe medici. Aş pleca val-vîrtej, să nu mai pierd o clipă. Vreau să ies în lumea asta a Viitorului. Apoi, cît mai curînd, am de gînd să lucrez. Doar sînt încă destul de în putere. Abia aştept să mă apuc de lucru.

Doctorii schimbară priviri între ei.

— E ceva cu mine? Ceva rău?

— ORICUM, AR FI BINE SĂ TE LĂMURIM, spuse unul din ei, alegînd cuvinte simple şi vorbind foarte răspicat. CA SĂ AJUNGI CA NOI, TREBUIE SĂ ÎNVEŢI, ÎNAINTE DE TOATE.

— Să învăţ? Învăţ orice, dacă trebuie. Ce să învăţ?

— ÎNTÎI TREBUIE SĂ ÎNVEŢI LIMBA.

— Limba?

— ÎNTOCMAI. DIN VREMEA DUMITALE, LIMBA S-A SCHIMBAT. CA SĂ NE ÎNŢELEGEM CU D-TA A TREBUIT SĂ ÎNVĂŢĂM LIMBA VECHE.

— Dar, în ce mă priveşte...

— ASCULTĂ. VEI FI NEVOIT SĂ ÎNVEŢI DE LA CAPĂT TOATE LUCRURILE. DIN VREMEA D-TALE S-AU SCHIMBAT RADICAL ŞI ŞTIINŢA, ŞI VIAŢA ÎN GENERE. DE LA NIVELUL GRĂDINIŢEI ÎNCOLO NU MAI CORESPUNZI.

— ...

— ÎN ULTIMA VREME, POPULAŢIA PĂMÎNTULUI A CRESCUT DE CÎTEVA ORI. COMPETIŢIA E DURĂ. ÎN PRIMUL RÎND, PENTRU A ATINGE NIVELUL GENERAL DE VIAŢĂ, NIVELUL MEDIU DE CUNOAŞTERE, TREBUIE SĂ TRECI PRIN ÎNVĂŢĂMÎNTUL GENERAL ŞI ÎNVĂŢĂMÎNTUL SPECIALIZAT. STANDARDUL ESTE: 50 DE ANI DE EDUCAŢIE.

— Cincizeci de ani. Ce prostie! Păi în timpul ăsta mă curăţ. Şi nu numai eu. Dacă toată lumea îşi petrece mai bine de jumătate din viaţă...

Medicii zîmbiră.

— OAMENII TRĂIESC ASTĂZI ÎNTRE 150 ŞI 160 DE ANI. DESIGUR, PENTRU A ATINGE ACEASTĂ VÎRSTĂ, TREBUIE SĂ LUĂM MĂSURI ÎNCĂ DIN PRIMII ANI DE VIAŢĂ, PENTRU A ÎNTĂRI ŞI REGENERA ORGANISMUL.

— Dar... atunci eu...

— D-TA, DIN PĂCATE, NU POŢI URMA TRATAMENTUL. LA D-TA NU MAI ESTE NIMIC DE FĂCUT, declară medicul cu compătimire în glas.

— D-TA, DIN PĂCATE, NU POŢI INTRA ÎN LUMEA NOASTRĂ. VEI TRĂI CE ŢI-A MAI RĂMAS DIN VIAŢĂ ÎNCHIS ÎN ODAIA ACEASTA.

Traducerea: G. Cionca

ROBOTUL ATOTŞTIUTOR

TAKU MAYUMURA

LA SUNETUL orgii mecanice m-am oprit din lucru. Melodia asta răsuna de cîte ori instalaţia automată a casei avea de pus o întrebare.

— Este ora 17 şi 50 de minute. Vocea sintetică ieşea din amplificatorul cel mai apropiat. Peste 10 minute este ora cinei, stabilită de dimineaţă. Doriţi cumva o modificare a programului?

Am aruncat o privire la lucrul din faţa mea.

— Hm. Mai am ceva de făcut pînă la pauză. Amînă cina cu 30 de minute.

— Perfect. Cina va fi servită la ora 18 şi 30 de minute. Meniul rămîne acelaşi?

— Da.

— Se face. Scuze pentru deranj.

Vocea s-a stins, m-am întors la lucru. „Lucru”: adică imprim prin dictafon un articol. Tocmai fac o sinteză a ideilor despre progresul civilizaţiei.

Bineînţeles, munca mea nu e retribuită. O fac cum îmi convine, exclusiv pentru plăcerea mea proprie. Şi nu sînt singurul. Toţi cei care muncesc fac la fel. Oricum, în ziua de azi poţi trăi şi numai amuzîndu-te, fără să mai fii nevoit să-ţi cîştigi existenţa, ca pe vremuri. Toate cele trebuincioase ţi se acordă după dorinţă, fiind fabricate şi distribuite automat. Dacă ai vreo comandă specială, o anunţi şi se rezolvă îndată. Totuşi nu sînt prea mulţi cei cu dorinţe speciale. Mai toţi sînt mulţumiţi cu condiţia proprie şi nu se gîndesc decît cum să le treacă zilele în mod cît mai plăcut. Oameni ca mine, care să muncească din imbold propriu, se-ntîlnesc rar.

Melodia sună din nou şi vocea sintetică spuse:

— Un videofon pentru dumneavoastră. Răspundeţi?

— Videofon?

M-am încruntat. În ultima vreme apar tot mai mulţi tipi care de plictiseală dau videofoane aiurea, pe la necunoscuţi, şi se amuză de reacţia lor. Nu-mi place să fiu folosit ca remediu împotriva plictiselii.

— Verifică cine e.

— Bine.

Vocea se întrerupse un moment, apoi anunţă:

— Este prietenul dvs. D-l P 2004531 de la Clubul pentru Promovarea

Distracţiilor.

Îl cunoşteam bine. Deci nu era o glumă proastă.

— Fă-mi legătura.

Peretele din faţa mea se lumină şi apăru imaginea amicului.

— A, lucrai? zise el şi trecu îndată la subiect. Uite ce e, vreau să te rog ceva. Parcă aveai în casă un robot vechi...

— A, da, mi l-au cumpărat ai mei cînd eram mic, ca să-mi dea meditaţii... Dar l-am pus demult în debara.

— Nu mi-l împrumuţi mie?

— Ţi-l împrumut... Dar de ce, n-ai robot?

Amicul se scărpină în cap.

— Nu mai am... Acu' zece ani l-am aruncat la gunoi. Şi nu numai eu. Toţi cunoscuţii mei au făcut la fel. Eşti singurul care şi l-a păstrat.

— Aşa... Dar n-ai să-l poţi folosi. Nu e pus la punct, e cam demodat...

— Tocmai aşa îl vreau. Dă-mi-l cum e.

— Bine, fie.

— Mulţumesc. Trimit deseară robot-carul să-l ia.

Amicul dădu să întrerupă legătura.

— Stai puţin... Ia zi, la ce naiba îţi trebuie?

— Asta nu pot să-ţi spun. M-au rugat de la Club să păstrez secret planul... Dar are să te amuze şi pe tine, adaugă el făcînd cu ochiul.

Imaginea se stinse.

M-am uitat la ceas. Mai aveam 15 minute pînă la cină. Am lăsat baltă lucrul şi apăsînd pe butonul scaunului m-am deplasat pînă la debara.

De peste 15 ani nu-l mai întrebuinţasem. Pentru orice eventualitate am să-l verific înainte de a-l împrumuta. Am tras din debara o cutie tip ladă şi-am deschis capacul. Apăsînd pe buton, robotul atotştiutor se sculă singur.

— Eu nu sînt un sclav mecanic al acestor oameni, vorbi el clipind din ochii roşii. Eu sînt un robot inteligent. Sînt dotat cu cel mai înalt nivel al cunoştinţelor actuale. Deci... puneţi-mi orice întrebare.

Auzindu-l cum vorbeşte, atît de plin de sine, pozînd ca un om, robotul ăsta excesiv de uman, m-a apucat enervarea, ca pe vremuri. Pe-atunci trebuia să mă-ndop cu cunoştinţe, din aproape-n aproape. Aşa că robotul acesta îşi avea rostul lui... Între timp, am înţeles că ceea ce-i trebuie omului nu e numai ştiinţa... În plus, robotul meu era îndopat cu ştiinţă. Dar la nivelul de-acum 20 de ani...

L-am scos din priză. Se făcuse ora cinei.

*

Aruncînd într-o doară o privire spre televizorul tridimensional, am rămas siderat. Era acolo!

Robotul pe care-l împrumutasem deunăzi amicului dădea spectacol la televizor. Clubiştii îi puneau întrebări şi el răspundea. Spectatorii rîdeau în hohote. Pe bună dreptate, căci tot ce spunea el era cu totul şi cu totul demodat. Cu cunoştinţele şi purtările lui de-acum douăzeci de ani era nemaipomenit de hazos, mai ales pentru tineri. Şi unde mai pui îngîmfarea lui de „robot atotştiutor”!

Într-adevăr... rîdeam şi eu în hohote.

Da, ideea amicului fusese bună.

Era peste măsură de nostim.

Traducerea: G. Cionca